

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιώτισσος

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Ὀκτωβρίου 1896

Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 43

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 329)

Ἡ ἄμαξα ἐξεκίνησεν ἀμέσως τὴν πρῶ-
ταν καὶ διηυθύνθη πρὸς δυσμὰς.

Κατὰ τὰς ἀκολουθούσας ἡμέρας ὁ καύ-
σων ἦτο ὑπερβολικώτατος. Ὀλονέν ἐπλη-
σίαζαν πρὸς τὰ Οὐράλια Ὀρη. Τὸ ἔδαφος
ἤρχισε νὰ γίνεταί βαθμηδὸν ἀνωφερές καὶ
οἱ ρέννοι μετὰ δυσκολίας ἐσυρον τὴν ἄμα-
ξαν, καταβεβλημένοι καὶ ὑπὸ τοῦ καύ-
σωνος. Καλλίτερα θὰ ἦτο ἂν τοὺς ἀντι-
καθίστων δι' ἔππων· ἀλλὰ γνωρίζομεν ὅτι
ὁ Κασκαμπέλ ἐπέμενε νὰ εἰσέλθῃ ὁριζμ-
ευτικῶς εἰς τὸ Πέρμον ἐφ' ἀμάξης συ-
ρομένης ὑπὸ εἴκοσι ρέννων.

Τὴν 28 Ἰουνίου, μετὰ πορείαν ἐβδο-
μήκοντα λευγῶν ἀπὸ τοῦ Ὀβιδος, ἡ
Εὐδρομος Οἰκία ἐφθασεν εἰς τὸ
χωρίον Βερνικῇ. Ἐκεῖ ἐπέδειξαν τὰ δια-
βατήριά των, — διατύψεις, ἡ ὁποία δὲν
ἐπροκάλεσε καμμίαν παρατήρησιν. Ἐκεῖ-
θεν ἡ ἄμαξα διηυθύνθη πρὸς τὰ Οὐρά-
λια, τῶν ὁποίων δύο κορυφαί, τὸ Τέλπε-
σον καὶ τὸ Νιντχούρ, ὕψος 1200—1600
ποδῶν, ἐκλείον τὸν ὀρίζοντα. Δὲν ἐπρο-
χώρουν πολὺ ταχέως· καὶ ἐν τούτοις δὲν
εἶχον καιρὸν νὰ χάνουν, ἂν ἤθελαν νὰ
φθάσουν εἰς τὸ Πέρμον, ὅταν ἡ πανή-
γυρις θὰ ἦτο ἀκόμη ἐν τῇ ἀκμῇ της.

Διὰ τὰς παραστάσεις, τὰς ὁποίας ἐλο-
γάριαζε νὰ δώσῃ ἐκεῖ ὁ Κασκαμπέλ
ἀπῆλθε τὴν ὥραν νὰ γυμνάζωνται ὅλοι. Ἐ-
πρόκειτο νὰ φανοῦν ἀντάξει τῆς φήμης
των οἱ γάλλοι ἀκροβάται γενικῶς καὶ ἡ
οἰκογένεια Κασκαμπέλ ἰδιαίτερος. Διὰ
τοῦτο ὑπεχρέωνε τοὺς ὑπ' αὐτὸν καλλι-
τέχνας νὰ ἐπαναλαμβάνουν κάθε ἐσπέ-
ραν, ὅταν ἐστάθμευεν ἡ ἄμαξα, τὰ γυ-
μνάσιά των, μὴδὲ τοῦ κ. Σεργίου ἐξαι-
ρουμένου, ὁ ὁποῖος ἔκαμε σημαντικὰς
προόδους εἰς τὴν ταχυδακτυλουργίαν.

«Τί τεχνίτης ποῦ γίνεσθε!» δὲν ἔπαυε
νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ὁ καθηγητὴς τοῦ ὑπε-
ρήφανος.

Τὴν 3 Ἰουλίου ἡ «Εὐδρομος Οἰκία»
ἐστάθμευσεν ἐντὸς δάσους πευκῶν καὶ

σημυδῶν, εἰς τὸ κέν-
τρον μικροῦ χώρου,
γυμνοῦ ἀπὸ δένδρα.

Τὴν ἐπομένην οἱ
ταξειδιῶται, ὀδηγοῦ-
μενοι ὑπὸ τοῦ Ὀρτικ
καὶ τοῦ Κίρσεφ, θὰ
ἤρχιζαν τὴν πορείαν
δι' ἐνὸς τῶν στενῶν
πόρων τῆς ὀροσειρᾶς,
τὴν ὁποίαν προέ-
βλεπον ἀρκετὰ δυσ-
χερῇ, τοῦλάχιστον ἐφ'
ὅσον θὰ ἐξηκολούθε
ἀνήφορος.

Ἐπειδὴ τὸ μέρος
ἐκεῖνο τῶν συνόρων,
φωλεὰ συνήθως λα-
θρεμπόρων καὶ κα-
κοποιῶν, δὲν ἦτο ἀ-
σφαλές, ἔπρεπε νὰ
λάβουν μερικὰ προ-
φυλακτικὰ καὶ ἀμυν-
τικὰ μέτρα.

Τὸ ἐσπέρας ἦλθε
λόγος περὶ τῶν δυσ-
χερειῶν, τὰς ὁποίας
θὰ ἐπαρουσίαζεν ἡ
διάβασις τῶν Οὐρά-
λιων. Ὁ Ὀρτικ ἰσχυ-
ρίζετο ὅτι ὁ πόρος ὁ
ὑποδεχθεὶς ὑπ' αὐ-
τοῦ — τὸ λεγόμενον
πέραμα τῆς Πετχό-
ρας, — ἦτο εἰς τῶν εὐδατωτέρων τῆς
ὀροσειρᾶς. Τὸν ἐγνώριζε καλὰ, διότι τὸν
εἶχε διέλθῃ μετὰ τοῦ Κίρσεφ, ὅταν ἀπὸ
τὸν Ἀρχάγγελον μετέβησαν εἰς τὴν Βό-
ρειον θάλασσαν πρὸς συνάντησιν τῆς
Βρέμιας.

Ἐνθ' ὃ κ. Σέργιος καὶ ὁ Ὀρτικ συ-
νομίλουν περὶ τούτων, ἡ Κορνηλία, ἡ
Ναπολέαινα καὶ ἡ Καγέττη ἠτοίμαζον
τὸ γεῦμα. Μέγα τεμάχιον δορκάδος ἐ-
φάνετο εἰς καλὴν φωτιὰν ὑπὸ τὰ δένδρα
καθὼς καὶ ἐν γλύκισμα ἀπὸ ριζάλευρον.

— Ἀπόψε δὲν θὰ ἔχετε κανένα πα-
ράπονον! ἔλεγεν ἡ καλὴ οἰκοκυρά.

— Φθάνει νὰ μὴν κατ' τὸ φητὸ καὶ τὸ
γλύκισμα! παρητήρησεν ὁ Μακρολέλεξ.

— Καὶ γιὰτὶ θὰ καοῦν, κύριε Μακρο-

«Τὰ τυρέκια καὶ τὰ ρεβόλβερ ἤρχισαν τὸν ἔργον τῆς καταστροφῆς.»
(Σελ. 338, στήλ. 6'.)

λέλεκα, ἂν προσέχῃς ὀλίγον νὰ γυρίσῃς
τὴ σούβλα τοῦ ἐνὸς καὶ τὸν τέντερον τοῦ
ἄλλου; εἶπεν ἡ Κορνηλία.

Οὕτως ὁ Μακρολέλεξ, ἐγκαθιδρύθη
εἰς τὴν ἐμπιστευτικὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν
τοῦ ἔδωκεν ἡ Κορνηλία πρὸ τῶν φαγη-
τῶν, ἐνθ' ὃ Βάγκραμ καὶ ὁ Μαρέγκος
ἐτριγύριζαν λαίμαργοι πέριξ τῆς πυρᾶς
καὶ ἐλείγετο ὁ Τζὼν-Μπούλ, περιμένων
τὸ μερίδιόν του ἀπὸ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο
γεῦμα.

Ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα, ἐκάθισαν ὅλοι
εἰς τὴν τράπεζαν. Οἱ συνδαιτυμόνες εὐ-
ρον θαυμάσια τὰ φαγητά, τοὺς ἐπαίνους
δὲ αὐτῶν ἀπεδέχθησαν μετὰ χαρᾶς ἡ
Κορνηλία καὶ ὁ βοηθὸς της.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ κ. Σέργιος, ὁ Κασ-

καμπέλ, οι δύο του υιοί και ο Μακρολέλεκας, επειδή έχαιμεν ακόμη πολύ ζέστην, έπρωτίμηναν να έξαπλωθούν εις τὸ υπαίθριον ὑπὸ τὰ δένδρα. Ἐκεῖθεν ἄλλως ἢ φύλαξις τὴν νύκτα θὰ ἦτο πολὺ εὐκολωτέρα. Μόνοι λοιπόν ἡ Κορνηλία, ἡ Καγέττη καὶ ἡ Ναπολέαινα εἰσῆλθον καὶ κατεκλίθησαν εἰς τὴν «Εὐδρομον Οἰκίαν».

Τὸ ἔσπερινόν λυκόφως παρετάθη μέχρι τῆς ἐνδεκάτης· τότε μόνον ἐπῆλθε τὸ σκότος τῆς νυκτός—νυκτὸς ἀσελήνου καὶ κάπως ὀμυγλώδους.

Ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τοῦ χάρτου καὶ καλὰ σκεπασμένοι, ὁ κ. Σέργιος καὶ οἱ σύντροφοί του ἡσθάνοντο ἤδη τὰ βλέφαρά των βαρέα εἰς τὴν προσέγγισιν τοῦ ὕπνου, ὅταν οἱ δύο σκύλοι ἤρχισαν νὰ δεικνύουν σημεῖα ζωηρᾶς ἀνησυχίας. Ἐμήκυναν τὸ ρύγχος ὀσφραίνόμενοι καὶ ἐγρύλιζαν ὑποκόφως. Τί συνέβαιναν;

Ὁ Γιάννης ἐσηκώθη καὶ ἐκύτταξε γύρω.

Ἡ ἀνθρακία ἐσβύνητο ὀλίγον κατ' ὀλίγον, βαθὺ δὲ τὸ σκότος ἐδασίλευεν ὑπὸ τοὺς πυκνοὺς ὄγκους τῶν πέριξ δένδρων. Ὁ Γιάννης ἐκύτταξε καλλιτέρον, ἐνόμισε δὲ ὅτι διέκρινε κινητὰ τινα σημεῖα, σπινθηροβολοῦντα. . . Ὁ Βάγκραμ καὶ ὁ Μαρέγκος ἐγαύγιζαν τώρα μανιωδῶς.

«Σηκωθῆτε! σηκωθῆτε!» ἀνέκραξεν ὁ Γιάννης.

Εἰς τὴν στιγμήν ὅλοι εὐρέθησαν ὀρθοί.

«Τί τρέχει;» ἠρώτησεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Ἰδὲς ἐκεῖ, πατέρα, ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης, δεικνύων τὰ φωτεινὰ ἐκεῖνα σημεῖα, ἀκίνητα ἤδη εἰς τὸ σκότος.

— Τί εἶνε αὐτά;

— Μάτια λύκων!

— Ναί. . . εἶνε λύκοι! εἶπεν ὁ Ὀρτικ.

— Ὁλόκληρος ἀγέλη! προσέθεσεν ὁ κ. Σέργιος.

— Διάβολο! εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ.

Τὸ ἐπιφώνημα αὐτὸ ἦτο βέβαια ἀνεπαρκὲς διὰ νὰ παραστήσῃ ὅλην τὴν σοβαρότητα τοῦ κινδύνου. Οἱ λύκοι θὰ ἦσαν συνηθισμένοι κατὰ ἑκατοντάδας ἴσως πέριξ τοῦ ἀδένδρου μέρους τοῦ δάσους, τὰ δὲ σαρκοβόρα αὐτὰ εἶνε ἐκτάκτως κινδυνώδη, ὅταν εἶνε πολυάριθμα.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ Κορνηλία, ἡ Καγέττη καὶ ἡ Ναπολέαινα ἐφάνησαν εἰς τὴν θύραν τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας».

— Τί εἶνε, μπαμπά; ἠρώτησεν ἡ μικρά.

— Δὲν εἶνε τίποτε, ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπέλ. Λύκοι που νυχτοπερπατοῦν. Πηγαίνετε εἰς τὰ δωμάτιά σας καὶ δώστε μας τὰ ὅπλα διὰ κάθε ἐνδεχόμενον. Μετ' ὀλίγον τυφέκια καὶ ρεβόλβερ εὐρίσκοντο εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κ. Σεργίου καὶ τῶν συντρόφων του.

«Κράξτε τὰ σκυλιά!» εἶπεν.

Ὁ Βάγκραμ καὶ ὁ Μαρέγκος, οἱ

ὁποῖοι εἶχον προχωρήσῃ καὶ ἐγαύγιζαν μετ' ἀκρατῆτος μανίας, ἀνεκλήθησαν ἀμέσως ὑπὸ τοῦ Γιάννη.

Ἐπυροβόλησαν τότε ὅλοι μαζί πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν φωτεινῶν σημείων, φοβερὰ δὲ οὐρλιάσματα ἀνταπεκρίθησαν—ἀπόδειξις ὅτι ὅλοι σχεδὸν αἱ σφαῖραι ἐπέτυχον.

Ἄλλ' ὁ ἀριθμὸς τῶν ζῶων πρέπει νὰ ἦτο μέγας, διότι ὁ κύκλος των συνεσφίχθη καὶ πάλιν, πολλοὶ δὲ λύκοι, ἕως πεντήκοντα, εἰσώρμησαν εἰς τὸ ἀδένδρον μέρους τοῦ δάσους, ὅπου ἐστάθμευεν ἡ «Εὐδρομον Οἰκία».

«Εἰς τὴν ἄμαξαν! εἰς τὴν ἄμαξαν!» ἀνέκραξεν ὁ κ. Σέργιος. «Θὰ πέσουν ἐπάνω μας! Ἐκεῖ μόνον θὰ ἡμπορέσωμεν νὰ μυνώμεν!»

— Καὶ οἱ ρέννοι; εἶπεν ὁ Γιάννης.

— Τώρα δὲν μποροῦμε νὰ κάμωμεν τίποτε!

Ἦτο ἀργὰ τῶντι. Ἦδη οἱ πρῶτοι ρέννοι εἶχον κατασπαρχθῇ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι, κατωρθώσαντες νὰ σπᾶσουν τὰ δεσμά των, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν πρὸς τὸ βάθος τοῦ δάσους.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ κ. Σεργίου εἰσῆλθον ὅλοι καὶ ἐκλείσθησαν μετὰ τῶν δύο σκύλων εἰς τὴν ἄμαξαν.

Ἦτο καιρὸς! Οἱ λύκοι ἐφώρμησαν κατὰ τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας» καὶ πηδῶντες ἐφθάναν μέχρι τῶν παραθύρων τῆς.

— Τί θὰ γίνωμεν, χωρὶς ρέννους! εἶπεν ἡ Κορνηλία.

— Ἄς διώξωμεν πρῶτα τοὺς λύκους καὶ βλέπομεν, ἀπήντησεν ὁ κ. Σέργιος.

— Θὰ το κατορθώσωμεν, τί διάβολο! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Φθάνει νὰ μὴ εἶνε πάρα πολλοί, παρετήρησεν ὁ Ὀρτικ.

— Καὶ νὰ μὴ μας λείψουν τὰ πολεμοφόδια! προσέθεσεν ὁ Κίρσεφ.

— Ἐμπρὸς λοιπόν, πῦρ! ἀνέκραξεν ὁ κ. Σέργιος.

Τότε, διὰ τῶν ἡμιοανοίκτων παραθύρων, τὰ τυφέκια καὶ τὰ ρεβόλβερ ἤρχισαν τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς. Ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν πυροβολισμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐρίπτοντο καὶ ἀπὸ τὰ τρία πλευρὰ τῆς ἄμαξης, ἐφαίνοντο ἤδη ἀρκετοὶ λύκοι, περὶ τοὺς εἴκοσι, κατακείμενοι, σκοτωμένοι ἢ βαρύνως πληγωμένοι. Ἄλλ' οὐδὲν ἀνεκοπτε τὴν μανίαν τῶν θηρίων, οὔτε ὁ ἀριθμὸς των ἡλαττοῦτο. Ἀπεναντίας οἱ ἐφορμῶντες ἀνῆρχοντο ἤδη εἰς ἑκατοντάδας.

Πολλοὶ ἐχώνοντο κάτω ἀπὸ τὴν ἄμαξαν καὶ προσεπάθουν εἰ δυνατόν νὰ τὴν σχίσουν μετὰ τοὺς γαμψοὺς των ὀνυχας· ἄλλοι εἶχον ἀνέλθῃ ἐκ τοῦ ἐμπροσθίου ἐξώστου καὶ ἡπείλουν νὰ ἐκβιάσουν τὴν θύραν, τὴν ὁποίαν ἠναγκάσθησαν νὰ ὀχυρώσουν καλὰ ἀπὸ μέσα. Μερικοὶ ἀναρριχθέντες ἐπὶ τῆς στέγης, ἐκυπτον

μέχρι τῶν παραθύρων καὶ τα ἐκτύπων μετὰ τοὺς πόδας των, δὲν ἐφευγον δὲ παρὰ ὅταν καμμία σφαῖρα τοὺς ἐρριπτε νεκρούς.

Ἡ Ναπολέαινα κατατρομαγμένη ἐξεφώνιζεν. Εἰς μάτην προσεπάθει νὰ τὴν καθυσυχάσῃ ἡ Καγέττη, ἡ ὁποία δὲν εἶχε χάσῃ διόλου τὸ θάρρος τῆς. Ἀλλὰ καὶ ἡ Κορνηλία δὲν ἦτο ἐντελὴς ἡσυχος περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς μάχης. . .

Τῷ ὄντι, ἂν παρετεινέτο ἀκόμη, ἡ θέσις των θὰ ἐγίνετο πολὺ δεινὴ. Πῶς θὰντεῖχε μέχρι τέλους ἡ «Εὐδρομον Οἰκία» εἰς τὴν ἐπιδρομὴν τῶν ἀπειράριθμων λύκων; Καὶ ἂν ἀντετρέπετο, δὲν θὰ ἦτο ἀφευκτος ὁ σπαργιμὸς ὧλων, ὅσοι κατέφυγον εἰς αὐτήν;

Οἱ πυροβολισμοὶ ἐξηκολούθησαν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ὅταν ὁ Κίρσεφ ἀνέκραξε:

«Τὰ πολεμοφόδια κοντεύουν νὰ τελειώσουν!»

Τῶντι, δὲν ἔμενον περισσότερα ἀπὸ εἴκοσι φυσίγγια.

«Προσέγγιζέτε λοιπόν, νὰ σκοπεύωμεν ἀσφαλῶς!» εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ. Ἀσφαλῶς! Ἀλλὰ μήπως ἔχοντο καμμίαν σφαῖραν, πυροβολοῦντες κατὰ τοῦ πυκνοῦ σωροῦ τῶν ἐπιδρομέων; Τὸ κακὸν ὅμως ἦτο ὅτι οἱ λύκοι ἦσαν πολὺ περισσότεροι ἀπὸ τὰς σφαῖρας καὶ ἤρχοντο ὀλονέν. . . ἐνῶ τὰ τυφέκια μετ' ὀλίγον θὰ εἰσιώπων. . . Τί ἔπρεπε νὰ κάμουν; θὰ περιμένουν ἕως τὴν αὐγὴν; ἄλλ' ἂν καὶ τότε δὲν ἐφευγον οἱ λύκοι;

Τότε ὁ Κασκαμπέλ, σείων τὸ ρεβόλβερ του, ἄχρηστον πλέον ἐλλείψει σφαιρῶν, ἀνέκραξε:

— Μοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα!

— Τί; ἠρώτησεν ὁ κ. Σέργιος.

— Μιὰ πολὺ καλὴ ἰδέα! Πρέπει ὁ μὲν νὰ κατορθώσωμεν νὰ συλλάβωμεν ἕνα ἢ δύο λύκους.

— Πῶς; ἠρώτησεν ἡ Κορνηλία.

— Νὰ νάνοιζωμεν λιγάκι τὴν θύραν μετὰ προφύλαξιν καὶ ν' ἀρπάσωμεν τοὺς δύο πρῶτους, ποὺ θὰ θελήσουν νὰ ἐμβουν μέσα.

— Εἶνε εὐκολὸν ἄρα γε;

— Καὶ τί θὰ φοβηθῶμεν, κύριε Σέργιε; Μερικὲς δαγκαματιές, τὸ πολὺ.

Ἄλλ' ἐγὼ προτιμῶ νὰ δαγκωθῶ παρὰ νὰ φαγωθῶ.

— Ἐστω. Ἄς γίνῃ! Γρήγορα ὅμως!

ἀπεκρίθη ὁ κ. Σέργιος, ἂν καὶ δὲν ἐνόεε διόλου πότος ἦτο ὁ σκοπὸς τοῦ Κασκαμπέλ.

Ὁ Κασκαμπέλ, ὁ Ὀρτικ, ὁ Μακρολέλεκας καὶ ὁ Κίρσεφ ἐπέρασαν τότε εἰς τὸ πρῶτον διαμέρισμα, ἐνῶ ὁ Γιάννης καὶ ὁ Ἀλέκος ἐκράτουν τοὺς δύο σκύλους εἰς τὸ βάθος τοῦ τελευταίου, ὅπου αἱ γυναῖκες διετάχθησαν νὰ μείνουν.

Ἀφῆρέθησαν τὰ ἐπιπλά, τὰ ὁποῖα ἐφρασσον τὴν θύραν καὶ ὁ Κασκαμπέλ τὴν ἤνοιξεν ὀλίγον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύ-

ναται νὰ τὴν κλείσῃ πάλιν ἀμέσως.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰς τὸν ἐξώστην εὐρίσκοντο ἕως δώδεκα λύκοι. Μόλις ἤνοιξεν ἡ θύρα, ὁ πρῶτος εἰσώρμησεν ἐντός. Ὁ Κίρσεφ ἐκλείσεν ἀμέσως. Τότε ὁ Κασκαμπέλ καὶ ὁ Ὀρτικ ἐρρίφθησαν κατὰ τοῦ ζῦου καὶ κατάρθωσαν νὰ τοῦ σκεπάσουν τὸ κεφάλι μ' ἕνα χονδρόπανον, τὸ ὁποῖον ἔδεσαν ἰσχυρῶς εἰς τὸν λαϊμόν του.

Ἡ θύρα ἠνοιχθῇ καὶ πάλιν. Δεύτερος λύκος εἰσῆλθε καὶ ἔπαθεν ὅσα καὶ ὁ πρῶτος. Ὁχι χωρὶς κόπον ὁ Μακρολέλεκας, ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ ἐκράτουν εἰς ἀκίνησιν τὰ ἰσχυρὰ καὶ λυσσαλέα ἐκεῖνα ζῦα.

«Προπάντων, νὰ μὴ τα σκοτώσετε, τοῖς ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ, καὶ κρατεῖτέ τα καλά».

Νὰ μὴ τα σκοτώσουν! Καὶ τί τα ἤθελε λοιπόν; Οἱ σύντροφοί του δὲν ἤρχισαν νὰ το μάθουν.

Τῷ ὄντι, φλὸξ ἐφώτισε μετ' ὀλίγον τὸ διαμέρισμα, τὸ ὁποῖον ἀντήχησεν ἀπὸ οὐρλιάσματα σπαρτακτικά, ἀπὸ κραυγὰς ἄλλους. Κατόπιν ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ πάλιν ἐκλείσθη, ἂφ' οὗ οἱ δύο λύκοι ἐρρίφθησαν ἔξω.

Φοβερὸν ἀποτέλεσμα εἶχεν ἡ ἐμφάνισις των ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σωροῦ. Καὶ ἡδύνατο τις νὰ τοῖς καλῶς, διότι τὸ τόπος ἐγέμισεν ἀπὸ λάμψεως κινουμένων.

Οἱ δύο λύκοι εἶχον βραχὴ μὲ πετρέλαιον, τὸ ὁποῖον ἤναψεν ὁ Κασκαμπέλ εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἐρρίφθησαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐπιδρομέων. . .

Θαυμασία ἡ ἰδέα τοῦ Κασκαμπέλ—ὅπως δὲ ὅλοι του αἱ ἰδέαι! Κατεπτοημένοι οἱ λύκοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν πρὸς τὸν πυρπολούμενον συντρόφον των, καὶ οὐρλιάσματα φρικαλέα. . . Εἰς μάτην οἱ δύο ἐκεῖνοι προσεπάθουν νὰ σβύσουν τοῖ ἀναμμένον δέρμα των. Εἰς μάτην ἐκυλόντο κατὰ γῆς καὶ ἐσφάδαζον. . .

Ἐπὶ τέλους ὁλόκληρος ἡ ἀγέλη καταληφθεῖσα ὑπὸ πανικοῦ, ἔλυσε τὴν πολιορκίαν τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας» καὶ ἔφυγε πρὸς τὰ βαθύτατα τοῦ δάσους. Τὰ οὐρλιάσματα ἤκούοντο ὀλονέν ἀσθενέστερα καὶ μετ' ὀλίγον ἔγινε σιγὴ. . . Προφανῶς κάθε κίνδυνος εἶχε παρέλθῃ.

Ὁ ἐχθρὸς ἔφρευε καὶ ἀκόμη ἐφρευε. . .

— Ἀ, Καίσαρ! . . ἀνέκραξεν ἡ Κορνηλία συγκινημένη, ριφθεῖσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου τῆς.

— Ἀ, φίλε μου! εἶπεν ὁ κ. Σέργιος.

— Ἀ, πατέρα, ἀνέκραξαν τὰ παιδιά.

— Ἀ, αὐθέντα μου! ἐστέναξεν ὁ Μακρολέλεκας.

— Ἐ! εἰ! τί ἐπάθατε; ἀπεκρίθη ἡ σύχως ὁ Κασκαμπέλ. Ἀμα ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε πιδ πονηρὸς ἀπὸ τὰ ζῦα. . .

Ἄμ τι ἄνθρωπος εἶνε τότε!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΝΕΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

Μοῦ φαίνεται ὅτι ἦτο χθὲς ἀκόμη καὶ ὅμως παρήλθον ἐννέα ὀλόκληροι μῆνες, ἂφ' οὗτο σὰς ἔγραψα μίαν ἐπιστολὴν διὰ τὸν θάνατον καὶ τὴν κηδεῖαν τοῦ Μητροπολίτου Γερμανοῦ. Πόσον γρήγορα περνᾷ ὁ καιρὸς καὶ πόσον γρήγορα τὴν λύπην διαδέχεται ἡ χαρὰ! Διότι μετὰ χαρὰν, μετὰ τὴν χαρὰν ἡ ὁποία ἠῤῥηκε τὰς καρδίας ὧλων τῶν Ἀθηναίων, θὰ σας ἀναγγεῖλω σήμερον τὴν ἐκλογὴν καὶ τὴν χειροτονίαν τοῦ νέου Μητροπολίτου Ἀθηῶν, τοῦ Σεβασμιωτάτου Προκοπίου τοῦ Οἰκονομίδου.

Ἐννέα ὀλόκληρους μῆνας ὁ μητροπολιτικὸς θρόνος τῶν Ἀθηῶν ἔμεινε κενός, κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν φράσιν, ἐν χρεῖα. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, δηλαδὴ οἱ σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι, οἱ διοικούντες τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐσκέπτοντο ποῖον ἔπρεπε νὰ ἐκλέξουν εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποθανόντος Γερμανοῦ. Τὸ ζήτημα ἦτο δύσκολον καὶ ἀπαιτοῦσε καιρὸν. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὐρεθῇ εὐκόλως καὶ ἡθὺς καὶ ἰκανὸς νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸν ἐνδοξον θρόνον, τὸν ὁποῖον ἐλάμπρυνεν ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ ὁ Ἱερόθεος, οἱ πρῶτοι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου μαθηταί καὶ ἐπίσκοποι Ἀθηῶν. Ἐπὶ τέλους ἡ ἐκλογὴ των ἐστράφη εἰς ἕν πρόσωπον πραγματικῶς ὑπέροχον καὶ ἐν παμψηφεί ὑπέδειξαν ὡς ἱκανὸν διὰ τὴν ὑψηλὴν αὐτὴν θέσιν τὸν Προκόπιον Οἰκονομίδην, τέως Ἀρχιμανδρίτην καὶ καθηγητὴν τῆς Θεολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

Αὐτὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ἐπιφωτῶν ὅπου εὐρίσκονται ἀδῶς ἢ τρεῖς συνηγμένοι ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, ἐφώτισε τοὺς ἁγίους Συνοδικούς νὰ λάβουν ὁμοθυμῶς τὴν ἀπόφασιν αὐτήν. Καὶ τῷ ὄντι, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εὐρεθῇ σήμερον κληρικὸς συνδυάζων ὅλα τὰ προτερήματα τοῦ Μητροπολίτου, μόρφωσιν θεολογικὴν σπανίαν, ἀρετὴν ἔσοχον καὶ παραδειγματικὴν, χαρακτῆρα ἥτιον, γλυκύν, ἀληθῶς χριστιανικόν. Ὅσοι τον ἐγνώριζαν καὶ ὅσοι τον εἶδαν μετὰ τὸ ὅλον χρυσα ἁμφία του, μεγαλοπρεπὴ καὶ ὡραῖον, ἀλλὰ σεμνὸν καὶ μετρίφωρον, εἶπον: «Ἰδοὺ εἰς ἀληθὴς ἀντιπρόσωπος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ!»

Δὲν ὑπάρχει μεγαλητέρα καὶ ἀγνοτέρα χαρὰ διὰ τοὺς μαθητάς, παρὰ νὰ βλέπουν τὸν διδάσκαλόν των, διδάσκαλον ὁ ὁποῖος τοὺς φωτίζει καὶ τὸν ὁποῖον ἀγαποῦν ὡς πατέρα, — παραγόμενον καὶ τιμώμενον καὶ ἀνταμιβόμενον. Τοῦτο ἐξηγεῖ τὴν ἐνθουσιώδη χαρὰν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθησαν οἱ φοιτηταί

τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὅταν ἔμαθαν ὅτι ὁ σεβαστὸς καὶ ἀγαπητὸς Καθηγητὴς των ἀνεδείχθη εἰς τόσον ὑψηλὸν ἀξίωμα. Ἄν ὅλη ἡ ἀθηναϊκὴ κοινωνία ἐχάρη εἰς τὸ ἄγγελμα, αὐτοὶ ἐχάρησαν περισσότερο καὶ ἔσπευσαν νὰ ἐκδηλώσουν τὴν χαρὰν των, πρῶτον μεταβάντες ἐν σώματι εἰς τὸν οἶκον τοῦ Προκοπίου καὶ προσφωνήσαντες αὐτὸν μετὰ πᾶσαν ἔκφρασιν στοργῆς, εὐγνωμοσύνης καὶ σεβασμοῦ. Ἀλλὰ μετὰ πόσῃ χαρὰν καὶ συγκίνησιν ὑπέγραψε καὶ ὁ Ἀντιβασιλεὺς, ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος, τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα, τὸ ὁποῖον ἐπεκυρώσε τὴν ἐκλογὴν του! Διότι ὑπῆρξε μαθητὴς του καὶ ὁ Διάδοχος. Ὁ μέλλων Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων παρὰ τοῦ Προκοπίου Οἰκονομίδου, καθηγητοῦ τῶν Βασιλοπαίδων, ἐδιδάχθη τὰ τῆς χριστιανικῆς ὁρθοδόξου θρησκείας, καὶ εἰς αὐτὸν ἐπεφύλασεν ἡ τύχη, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Βασιλέως πατρός Του, νὰ πληρώσῃ διὰ τῆς υπογραφῆς ἐκείνης τὰ πνευματικὰ τροφεῖα εἰς τὸν σεβαστὸν καὶ ἀγαπητὸν Διδάσκαλον! Ὅποια εὐτυχία διὰ μαθητὴν! . . .

Ἡ χειροτονία τοῦ νέου Μητροπολίτου ἔγινε τὴν παρελθούσαν Πέμπτην εἰς τὴν Μητρόπολιν μετὰ ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν ἐπισημότητα. Ἡ παρουσία τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, τῆς Κυβερνήσεως, τῶν Πρέσβων, τῶν Ἀρχῶν ὧλων, τὸ πλῆθος τῶν συλλειτουργῶν, Ἐπισκόπων, Ἱερέων καὶ Διακόνων μετὰ τὰς λαμπράς των στολὰς, ἡ πολυτελής διακόσμησις τοῦ Ναοῦ, ἡ παράταξις τοῦ στρατοῦ, ὅλ' αὐτὰ προσέδωκαν εἰς τὴν σπανίαν τελετὴν μεγαλεῖον καὶ λαμπρότητα ἔκτακτον. Ἀλλὰ τὸ ἐξοχωτέρον, τὸ συγκινητικώτερον θέαμα, ἀπὸ ὅλην τὴν χειροτονίαν, ἦτο γηραιὰ δέσποινα, μαυροφόρα, στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα ἐνὸς ἀξιωματικοῦ καὶ προχωροῦσα μετὰ βῆμα κλονούμενον πρὸς τὸ ἱερόν, διὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὰς λειτουργίας τῆς τελετῆς. . . Ἀρα γε ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν ἢ ἀπὸ ἀνεκφραστον ἀγαλλίαςιν κλονίζεται ἡ σεβαστὴ γράϊα; . . . Εἶνε ἡ μήτηρ τοῦ νέου Μητροπολίτου καὶ μετ' ὀλίγον ἀσπάζεται καὶ αἰνοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ τῆς, τὸν ὁποῖον βλέπει ἀνερχόμενον εἰς τὸν ὑψηλὸν καὶ ἱερόν ἐκεῖνον Ὀρόνον. Ἡ Βασίλισσα τὴν πλησιάζει καὶ τῆς ὁμιλεῖ μετὰ ἀγάπην· οἱ βασιλοπαῖδες θλίβουν τὴν χεῖρά τῆς καὶ τὴν συγχαίρονται· ὁ κόσμος τὴν βλέπει καὶ τὴν μακαρίζει. Ὅποια εὐτυχία διὰ μίαν μητέρα! Καὶ ποῖος καλὸς υἱὸς δὲν θὰ ἠῤῥητο μίαν παρομοίαν στιγμήν εὐτυχίας νὰ χαρίσῃ εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς του γονεῖς;

Μετὰ τὴν χειροτονίαν, χιλιάδες λαοὺ μετέβησαν ν' ἀσπασθῶν τὴν σεβασμίαν δεξιὰν τοῦ Μητροπολίτου εἰς τὸ Μέγαρόν του. Ἐπὶ ἡμέρας διήρκεσεν ἡ συγ-

χαρητήριοι και ευχτήριοι αυτή παρέλασι των πιστών. Μετέβην κ' ἐγώ, μικροί μου φίλοι, και όταν είπα τίς είμαι, και τί γράφω, ή Αὐτοῦ Πανιερότης εἶχε τήν καλωσύνην νά μου εἴπῃ:

— Νά διαβιάσῃς τάς εὐλογίας μου πρὸς τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

Εἶθε ή εὐλογία τοῦ Ποιμενάχου νά σας στηρίξῃ εἰς τήν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος, διὰ νά προκόψετε ἐν παιδείᾳ και ἀρετῇ και νά δικαιώσετε μίαν ἡμέραν τάς ἐλπίδας, ἐκείνων οἱ ὁποῖοι σᾶς ἀγαποῦν.

Σᾶς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΜΑΝΑΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ἡ κυρία ΦΩΤΙΑΔΟΥ

ΙΟΥΛΙΑ

ΕΥΤΕΡΠΗ) θυγατέρες της

ΚΥΡΑ ΧΡΥΣΗ, παραμάνα των

ΜΑΡΟΥΛΑ θυγάτηρ της Χρυσῆς και ὁμογάλακτος ἀδελ. τῆς Ἰουλίας.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ θυγάτηρ τῆς Χρυσῆς και ὁμογάλακτος ἀδελτῇ τῆς Εὐτέρπης:

[Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Φωτιάδου, εἰς τὸ δωμάτιον τῶν κορασιῶν].

ΣΚΗΝΗ Α'

ΕΥΤΕΡΠΗ, μόνη.

ΕΥΤΕΡΠΗ (Ἐισερχομένη). Ὡραία! ἔδω εἶμαι μόνη. Θὰ νομίσουν ὅτι ἀνέβηκα γιὰ νά μελετήσω, και κανεὶς δὲν θὰ ἔλθῃ νά με ἀνησυχῇ... Ναι! ὁρᾷς που εἶχα νά μελετήσω! Ἐγὼ νά σας πῶ, προτιμῶ νά καμαρώσω λιγάκι τὰ στολιδία μου. Δὲν ὑπάρχει μεγαλητέρα εὐχαρίστησις... (Ἀνοίγει ἐν συρτάριον και ἐξάγει ταινίας και διάφορα κοσμήματα. Ἐξάφνης ἀκούει κρότον και σταματᾷ). Σὰν νακούω τὴ φωνὴν τῆς μητέρας 'ς τὴ σκάλα... ναι, ναι... ὀλίγον ἔλειψε νά με πιάσῃ 'ς τὰ πράσσα... (Κλείει γρήγορα-γρήγορα τὸ συρτάριον, κάθεται εἰς τὸ πιάνον και ἀρχίζει τὴν συνάτην της ἀπὸ τὴν μέσην. Προσποιεῖται δὲ δὲν βλέπει τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία εἰσέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Β'

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΦΩΤΙΑΔΟΥ, ΕΥΤΕΡΠΗ

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ.—Μπα! Ποῦ εἶνε ή ἀδελφὴ σου, Εὐτέρπη;

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Εἰς τὸν κῆπον, μητέρα.

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ.—Πῶς! αἰωνίως εἰς τὸν κῆπον! Καὶ τί κάνει ἐκεῖ;

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Ὁ ἀκνηγὰ πεταλοῦδες χωρὶς ἄλλο!

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ.—Ὡραία δουλεῖα! μὰ τὴν ἀλήθεια! Μοῦ φαίνεται ὅτι ποτὲ δὲν θὰ βάλῃ μυαλὸ αὐτὸ τὸ κορίτσι! Αἰωνίως ἀτακτὴ και ἀνόνη! Καὶ εἶνε ἀμαρτία, γιὰτὶ αὐτὴ εἶνε ή μεγαλητέρα...

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Δὲν πρέπει βέβαια νά τὴν πύρω γιὰ παράδειγμα. Εἰγὼ ὅμως, μητέρα, (Φιλᾷ τὸ χεῖρ τῆς μητέρας της)...εἰσθε εὐχαριστημένη ἀπὸ ἐμὲ, μητερούλά μου;

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ.—Ναι, κέρη μου. Ἄν και μικροτέρα, εἶσαι πολὺ πὺθ φρόνιμη και πὺθ σοδαρή. Καὶ ἐλπίζω ὅτι μὲ τὸν καιρὸν θὰ γίνῃς ἀκόμη περισσότερον ἀξία τῆς ἀγάπης μου.

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Ὡ, ναι, μητέρα, σὰς το ὑπόσχομαι

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ.—Τί ἔκαμνες ἔδω μόνη σου;

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Ἐμελετοῦσα πιάνο ἢ διδασκάλισσα δὲν θὰ ἔλθῃ σήμερα, γιὰτὶ εἶνε ἀρρωστη. Ἄλλ' ἐγὼ γιὰ νά μὴν ὑπάγῃ χαμένη αὐτὴ ή ὥρα, ἐκάθισα νά περάσω δυὸ-τρὶς φορὲς τὸ μάθημά μου.

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ.—Εὖγε, κέρη μου, εὖγε! Ἄκουσε, παιδί μου. Ἐγὼ τώρα πρέπει νά ἐξέλθω θὰ λείψω ὡς μισὴν ὥραν. Ὅταν ἔλθῃ ἐπάνω ή ἀδελφὴ σου, μὴ λησμονήσῃς, σὲ παρακαλῶ, νά τῆς εἴπῃς πόσον εἶμαι δυσανεστήμένη διὰ τὴν διαγωγὴν της.

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Νά εἰσθε ἡσυχη, μητέρα. Ὁά τῆς ὁμιλήσω ὅπως πρέπει.

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ.—Νά τῆς κάμῃς αὐστηρὰς παρατηρήσεις ἐκ μέρους μου. Τῆς ἀξίζει αὐτὸ τὸ μάθημα. Καὶ ἂν τυχὼν σου αὐθαδιάσῃ, πὲ μου το, και ἐγὼ τὴν διορθώσω.

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Ναι, μητέρα.

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ.—Λυποῦμαι πολὺ πού σ' ἐπιφορτίζω, διότι εἰςέωρ πόσον θὰ ὑποφέρῃ ή ἀγαθὴ σου καρδιά...

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Ἄ, ὅταν πρόκειται διὰ τὸ καλὸν τῆς ἀδελφῆς μου...

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ.—Δι' αὐτὸ λοιπὸν τὲ παρακαλῶ νά μὴ τὴν λυπηθῇς και νά τῆς ταπῆς καλά. Ἀπὸ τὴν πολλὴν μου καλωσύνην και ἀπὸ τὰ χάδια ὅλων μας ἔγινεν ἔτσι.

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Ὁ γυρίσετε γρήγορα, μητέρα; Σεῦρετε πόσον εἶμαι μελαγχολική, ὅταν λείπετε ἀπὸ τὸ σπίτι!

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ.—Ναι, χρυσὸ μου παιδί! ὅσον γρηγορώτερα εἰμπαρῶ. Ἡ μόνη μου χαρὰ εἶνε νά σε βλέπω. Σὺ μὲ παραγορεῖς διὰ τὴν λύπην πού μου προξενεῖ ή ἀδελφὴ σου. Χαῖρε! (Φιλᾷ τὴν Εὐτέρπην και ἐξέρχεται. Ἡ Εὐτέρπη προσπιεῖται τὴν λυπημένην).

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΕΥΤΕΡΠΗ, μόνη.

ΕΥΤΕΡΠΗ.—(Μόλις ἔμεινε μόνη, τρέχει ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην και διενθεεῖ τὴν κόμην της, μὲ μορφοσμοὺς και κινήματα φιλαρεσκείας). Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγὼ ὅτι εἶμαι καλλίτερη ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν μου! Τώρα πού θὰ τῆς πῶ ὅσα μου παρήγγειλε ή μητέρα, ὁά το ἀναγνωρίσῃ κ' ἐκείνη. Ναι, ὁά τὸ ἰδῇ ὅτι ἐγὼ ἀξίζω περισσότερο και ὅς εἶνε ἐκείνη πὺθ μεγάλη!... Μὰ τί κάνει τόσην ὥρα εἰς τὸ κῆπον; Στοιχηματίζω ὅτι θὰ ὁμιλῇ πάλιν μὲ τὸν κηπουρόν, —Θεέ μου! πῶς καταδέχεται!— και θὰ διδῇ εἰς τὰ παιδιὰ του ὅσα χρήματα τῆς ἔδωσε ή μητέρα γιὰ γλυκίσματα και γιὰ κορδέλες. Καλὰ λέγει ή μητέρα. Ποτὲ δὲν θὰ βάλῃ μυαλὸ αὐτὸ τὸ κορίτσι!

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΕΥΤΕΡΠΗ ΙΟΥΛΙΑ

ΙΟΥΛΙΑ.—(Ἐισέρχεται πρὸς τὴν κρατᾷ ἕνα κοντάκι χαρτίνο). Εὐτέρπη! Εὐτέρπη! Ἰδέε δύο ὠραῖες πεταλοῦδες που ἐπίασα! ΕΥΤΕΡΠΗ.—Ἀφῆστέ με και σὺ μὲ τίς πεταλοῦδες σου!

ΙΟΥΛΙΑ.—Μὰ εἶνε ὠραῖες, σου λέγω! Θαυμάσιες! Τὰ πτερὰ τους εἶνε κόκκινα και χρυσά. Ἰδέε!

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Ἄπορῶ μαζί σου, μὰ τὴν ἀλήθεια! Εἶνε καμώματα αὐτὰ γιὰ κορίτσι τῆς ἡλικίας σου και τῆς ἀνατροφῆς σου;

ΙΟΥΛΙΑ.—Ἄν δὲν σου ἀρέσουν ἐσένα μὴ τα κάμνω. Ἐμένα μοῦ ἀρέσουν και ὁά τα κάμνω.

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Νομίζεις λοιπὸν ὅτι δὲν ἔχεις τίποτε καλλίτερον νά κάμῃς; Διατί, παραδείγματα χάριν, δὲν μελετᾷς τὸ πιάνο σου, ὅπως ἐγὼ;

ΙΟΥΛΙΑ.—Πιάνο; Ἄ, στενωχωροῦμαι! Μ' ἀρέσει καλλίτερον νά σε ἀκούω νά παίζῃς.

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Πὲς καλλίτερα ὅτι σ' ἀρέσει νά παίζῃς 'ς τὸν κῆπον!

ΙΟΥΛΙΑ.—Ἄς εἶνε και αὐτό, ἀφ' οὗ θέλῃς. Ἐγὼ τὸ ὁμολογῶ τέλος πάντων: Ὅταν καθῆμαι κοντὰ 'ς τὴ διδασκάλισσα και τὴν ἀκούω νά μου λέγῃ... «Ἄ, μὰ δὲν εἶνε παῖξιμο αὐτό, Δεσποινίς! Ἐμπρός, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ! μὲ χρόνον! ἐν-δύο-τρία!...» δὲν βλέπω τὴν ὥρα πότε νά τελειώσῃ τὸ μάθημα, γιὰ νά τρέξω 'ς τὸν κῆπο!

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Ἡθελα νά ἤξευρα τί γούστο εὐρίσκες εἰς αὐτὸν τὸν κῆπο!

ΙΟΥΛΙΑ.—Νά· κάμνω ὅ, τι θέλω χωρὶς νά με ἐνοχλῇ κανένας. Κόπτω ὅσα ὁπωρικά φθάνει τὸ χεῖρ μου· φτεῖάνω μπουκέτα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἄνθη ή τὰ βάζω εἰς τὰ μαλλιά μου· ἔπειτα πηγαίνω εἰς τὸ σπίτι και τὸν κηπουρὸν και βλέπω τὰ κοριτσάκια του και τα πέρνω και παίζουμε μαζί. Μήπως κάμνω κανένα κακό;

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Εἰς τὸ ἐξῆς σου τὸ ἀπαγορεύω ἐξ ὀνόματος τῆς μητέρας. Πρέπει ἐπίσης νά σου εἴπῃς ὅτι εἶνε πολὺ-πολὺ θυμωμένη ἐναντίον σου. Μ' ἐπεφόρτισε νά σου κάμω, ἐκ μέρους της, πολὺ αὐστηρὰς και πικρὰς παρατηρήσεις.

ΙΟΥΛΙΑ.—Λυποῦμαι πολὺ που γίνομαι αἰτία νά δυσανεστήτῃ ή μητέρα μου. Ἐπιθυμοῦσα πολὺ, διὰ νά τὴν εὐχαριστήσω, νά εἶχα τὴν κλίσιν που ἔχεις ἐσὺ εἰς τὸ πιάνο. Τελος πάντων, θὰ προσπαθῶ... θὰ κάμω ὅ, τι ἡμπορέσω γιὰ νά μάθω κ' ἐγὼ... ἔ, ποῖς εὐρεῖς; ἴσως μὲ τὸν καιρὸν...

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Ναι, μάλιστα, περίμενε!

ΙΟΥΛΙΑ.—Ὁά ἰδῇς! Ἄλλ' ἄς τα ἀφήσωμεν αὐτά. Ἐγὼ νά σου δώσω, ἀδελφὴ μου, μίαν πολὺ εὐχάριστον εἰδήσιν.

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Νακούσωμεν!

ΙΟΥΛΙΑ.—Ὁά σ' εὐχαριστήσῃ πολὺ, εἶμαι βεβία. Ὅμως δὲν θὰ σοῦ τὴν εἰπῶ ἀμέσως. Δοκίμασε πρῶτα νά τὴν μαντεύσῃς.

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Δὲν ἔχω τώρα ὄρεξι νά σπᾶσω τὸ κεφάλι μου μὲ τὰ αἰνίγματά σου.

ΙΟΥΛΙΑ.—Νά λοιπὸν, γιὰ νά σ' εὐκολύνω: Κάποιος πρόκειται νά ἔλθῃ σήμερα. Ἄν τῶθρῃς ποῖς;

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Καμία φίλη μας;

ΙΟΥΛΙΑ.—Ὁχι, ὄχι! ἀκόμη καλλίτερο! Πῶς; δὲν το βρίσκεις;

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Ἀφοῦ δὲν θέλῃς νά μου το πῆς, δὲν σκοτίζομαι πιά νά το μάθω.

ΙΟΥΛΙΑ.—Καλὰ, θὰ σοῦ το πῶ: Ὁά ἔλθῃ... θὰ ἔλθῃ... ή κυρὰ Χρυσὴ!

ΕΥΤΕΡΠΗ.—(Ἀποροσητυμένη) Πῶ! Χαρὰ 'ς τὴν εἰδήσιν! Ὁά ἔλθῃ ή κυρία Χρυσὴ!

(Ἐρωτικῶς) Ἄχ! κοντεύω νά λιποθυμίσω ἀπὸ τὴν χαρὰ μου... χὰ, χὰ, χὰ!

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 333)

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ Φίλιππος δὲν ἦτο και πολὺ βαρὺς. Εἶχε λιγνεύσῃ τὸν ἀπὸ τὴν ἡμέραν πού ἤρχισαν τὰ ταξείδια, ὥστε, καθὼς ἔλεγε και ὁ ἴδιος γελῶν, δὲν εἶχε μείνῃ πλέον τίποτε ἐπάνω του, παρὰ μόνον τὰ ἐνδύματά του.

Ἀλλὰ και αὐτὰ

ἤρχισαν νά φθεί- ρωνται.

Ἄλλου ἦσαν σχισμένα, ἄλ- λου τρυπημένα,

παντοῦ λερωμένα, ἔλειννά. Τώρα νά

τον ἔβλεπεν ἡ λαί- δη Ἐνσορτ τὸν Φίλιππον και νά

ἔλεγεν!...

Ἐν τούτοις, μὲ

ὄλην τὴν ἀθλιό- τητα τῶν μικρῶν

ταξιδιωτῶν, τὰ «παιδιά» τοῦ πά-

τερ-Ἰωσήφ ἐκα- λοπερνοῦσαν. Ἐ-

τρωγαν λαμπρά· ἀπὸ ψυχὸς δὲν ὑ-

πέφεραν διόλου· ἐὰν ἡρώτα κανεὶς

τὴν γνώμη των, βεβαίως αὐτὰ θὰ

ἐξεθεῖαν τὰ θελ- γητρα τοῦ ταξεί-

δίου. Εὐρίσκον πολὺ πλέον εὐχά- ριστον τὸ νά λιχνί-

ζωνται εἰς τὰς χεῖ- ρας τοῦ Φιλίππου

και νά βλέπουν κα- που-κάπου και τὸν οὐρανόν, (ὅταν ἐξεσκέ- παζε τὸ κλωβίον ὁ Φίλιππος) παρὰ νά

εἶνε διαρκῶς φυλακισμένα εἰς κανὲν σκο- τεῖνὸν δωμάτιον. Διὰ τοῦτο τὰ ποντικά-

κια ἦσαν εὐθυμότατα και ἐξετέλουν τὰ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν και μὲ τοὺς καλοὺς

τρόπους, μολονότι ἐφοροῦσε ράκη, ἐκίνει πολὺ τὴν συμπάθειαν. Ἀλλὰ και ὁ σύν- τροφός του, τὸ παράδοξον ἐκεῖνο ἀρα-

πάκι, ἐκίνει πολὺ τὴν περιέργειαν, ὁσάκις δὲ ἐκπληττόμενοι οἱ χωρικοὶ διὰ τὴν

ἀσυνείστον ἐκείνην συντροφίαν ἐνός μαύ- ρου και ἐνός λευκοῦ, ἡρώτων τὸν Φί- λιππον περίεργοι, ἐκεῖνος ἀπηντα: «Εἶνε φίλος μου».

Νύκτα τινὰ τοῦ Ἀπριλίου, ψυχροτά- την, ἐνῶ διέσχίζον τὰ Τεννεσσάι ὄρη,

εὐρέθησαν εἰς ἀμνηχανίαν ποτὸν δρόμον νάκοιλον θῆσαν και μετὰ μακρὰν ὁδοπο- ρίαν, ἐκάθισαν ἐξηντηλημένοι εἰς τὸ ἄ- κρον μιᾶς ἀτραποῦ. Ἰπέφεραν φοβερά

ἀπὸ τὸ ψυχὸς και ἀπὸ τὴν πείναν.

«Ἐβλεπε μὲ δακρυσμένους ὀφθαλμούς τὸ ἄψυχον ἐκεῖνο σῶμα». (Σελ. 342).

τὸν ἑναστρὸν οὐρανόν, πότε ὑπὸ τὴν φι- λῶξενον στέγην οἰκίας.

Ὅσάκις ὁ Φίλιππος ἐζήτει τροφήν ή ἄστυλον διὰ τὴν νύκτα, σπανίως τῷ ἡρ- νοῦντο. Ἡ θέα τοῦ θελκτικοῦ παιδίου μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν και μὲ τοὺς καλοὺς τρόπους, μολονότι ἐφοροῦσε ράκη, ἐκίνει πολὺ τὴν συμπάθειαν. Ἀλλὰ και ὁ σύν- τροφός του, τὸ παράδοξον ἐκεῖνο ἀρα- πάκι, ἐκίνει πολὺ τὴν περιέργειαν, ὁσάκις δὲ ἐκπληττόμενοι οἱ χωρικοὶ διὰ τὴν ἀσυνείστον ἐκείνην συντροφίαν ἐνός μαύ- ρου και ἐνός λευκοῦ, ἡρώτων τὸν Φί- λιππον περίεργοι, ἐκεῖνος ἀπηντα: «Εἶνε φίλος μου».

Νύκτα τινὰ τοῦ Ἀπριλίου, ψυχροτά- την, ἐνῶ διέσχίζον τὰ Τεννεσσάι ὄρη, εὐρέθησαν εἰς ἀμνηχανίαν ποτὸν δρόμον νάκοιλον θῆσαν και μετὰ μακρὰν ὁδοπο- ρίαν, ἐκάθισαν ἐξηντηλημένοι εἰς τὸ ἄ- κρον μιᾶς ἀτραποῦ. Ἰπέφεραν φοβερά ἀπὸ τὸ ψυχὸς και ἀπὸ τὴν πείναν.

Ἄφ' οὗ ἀνεπαύθησαν ὀλίγον, ἐσηκώθησαν ἐμάζευσαν φύλλα ξηρά, τὰ ἐποποθέτησαν εἰς τὸ κοῖλον τοῦ κορμοῦ ἐνὸς μεγάλου δένδρου καὶ κατάρθρωσαν οὕτω νὰ κατασκευάσουν ἓν εἶδος φωλεᾶς, εἰς τὴν ὁποῖαν εἰσῆλθον καὶ οἱ δύο, χωρὶς νὰ λησμονήσουν, ἐννοεῖται, καὶ τὸ πολὺ τιμον κλωβίον μὲ τὰ «παιδιά».

Μόλις ἤρχισαν νὰ ζεσταίνωνται, ὅταν ἤκουσαν βήματα εἰς τοὺς θάμνους, οἱ ὁποῖοι τοὺς περιστοιχίζον. Τὰ βήματα αὐτὰ ἀντήχουν βαρέα, ἤρεμα καὶ συνωδύνοντο ἀπὸ μίαν ἀναπνοὴν ἰσχυρὰν καὶ κανονικὴν. Κάτι τι ζωντανὸν εὐρίσκειτο πλησίον των... Ὁ Λίλυβελ ἀνεπήδησεν ἐντρομος καὶ τὰ μάτια του ἔγιναν κάτασπρα εἰς τὸ σκότος.

— Ἀρκοῦδα! ἀρκοῦδα! ἀνέκραξεν ἀναρριχηθεὶς μ' εὐκίνησιαν πιθήκου εἰς τὸ δένδρον, τὸ ὁποῖον τοῖς εἶχε χρησιμεύσει ὡς νυκτερινὸν καταφύγιον. Γρήγορα, κύριε Φίλιππε, ἀναβῆτε καὶ σεῖς γρήγορα, εἰδεμὴ σὰς ἔραγεν ἡ ἀρκοῦδα!

Δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ ν' ἀνέβω σὲ δένδρον μὲ τὰ «παιδιά» καὶ δὲν θέλω νὰ τάφήσω! ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος ἀπορροιστικῶς.

— Εἶνε ἀρκοῦδα! εἶνε ἀρκοῦδα, σοῦ λέγω! ἐπέμεινε ὁ Λίλυβελ.

— Ὁχι! δὲν εἶνε ἐδῶ ἀρκοῦδες, εἶπεν ὁ Φίλιππος. Θανάψω ἓνα σπέρτο καὶ θὰ πάγω νὰ ἰδῶ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ παιδιά εἶδον ἓνα πελώριον ὄγκον κινούμενον διὰ μέσου των θάμνων. Ὁ Φίλιππος ἤναψεν ἓν πυρεῖον διὰ νὰ διακρίνῃ καλλίτερα.

— Ἀγελάδα εἶνε! μὴ ἀγελάδα! εἶπε μετ' ὀλίγον.

— Ναι, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶνε ἄγρια ἀγελάδα, εἶπε φρονίμως ὁ Λίλυβελ καὶ ἡ ἄγρια ἀγελάδα εἶνε κακὴ!

— Μὰ ὄχι, σοῦ λέγω, μὴ φοβάσαι! βόσκει ἡσυχα-ἡσυχα μπορεῖς νὰ καταβῆς δὲν θὰ σε πειράξῃ.

Δὲν θὰ με πειράξῃ βέβαια ἂν εἶνε ἡμερὴ ἀγελάδα ἂν εἶνε ὅμως ἄγρια... ἐπιθύρουν ὁ Λίλυβελ, κατερχόμενος ἀπὸ τὸ δένδρον μὲ πολὺ ὀλιγωτέραν ταχύτητα, παρὰ μὲ ὅσην εἶχεν ἀνέλθῃ.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ πείνα ἐνίκησε τὴν φρόνησιν.

— Ἀνάψετε ἀκόμη ἓνα σπέρτο, κύριε Φίλιππε, εἶπε, νὰ ἰδῶ ἂν εἶνε ἀγελάδα ἄγρια ἂν εἶνε ἡμερὴ θὰ τὴν ἀμέλξω καὶ θὰ πιῶμε γάλα πολὺ. Ξέρω πολὺ καλὰ νὰ λμῶμε ἡμερὲς ἀγελάδες.

Καὶ τῷ ὄντι ὁ Λίλυβελ ἤξευρε νὰ τὰ κάμνῃ ὅλα, — φθάνει νὰ ἐπρόκειτο περὶ φαγητοῦ...

Ἀλλὰ τὸ πυρεῖον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνάψῃ ὁ Φίλιππος, ἦτο τὸ τελευταῖον ποῦ εἶχε καὶ ἔπρεπε νὰ περιμεῖνουν ὥς τὸ πρωῒ, διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ πρότασις τοῦ Λίλυβελ. Ἐν τῷ μεταξύ τὰ δύο παιδιά ἐχώθησαν πάλιν εἰς τὸ κοῖλον τοῦ

κορμοῦ. Ὁ Φίλιππος εὐχαριστημένος που ἤσθάνετο πλησίον του τὸ ἄθῳν καὶ ἀκακὸν ζῶον, τὸ ὁποῖον τόσον ἐτρόμαξε κατ' ἀρχὰς τὸν φίλον του, θάπεκοιμᾶτο τάχιιστα, ἂν οὗτος δὲν ἤρχιζε πάλιν τὰ παράπονα:

— Κρυῶν, ἐμουρμούριζεν, ἐπάγωσα.. θὰ πεθάνω.

— Πάρε τὸ ἐπανωφόρι μου! τῷ εἶπεν ὁ Φίλιππος.

— Ὁχι, σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Φίλιππε! εἰσθε ἄρρωστος! δὲν θέλω νὰ σας πάρω τὰ ρούχᾶ σας, ἀπήντησεν ὁ Λίλυβελ.

Καὶ ὡς νὰ εἶδεν ἑξαφνα πόσον κακὸν πρᾶγμα εἶνε ὁ ἐγωῖσμός, ἔπαυσε νὰ παραπενοῖται, ἐχώθη ὅσον ἡμπόρεσε εἰς τὰ ξηρὰ φύλλα καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη. Ἐβγαλε τότε τὸ ἐπανωφόρι τοῦ Φίλιππου, τὸ ἔριψεν ἐπάνω εἰς τὸν Λίλυβελ, τὸν ἐσκέπασε μὲ τρυφερότητα καὶ ἐξαπλωθεὶς πλησίον ἀπεκοιμήθη καὶ αὐτός. Ἀλλ' ὁ ὕπνος του ἦτο πολὺ ἀνήσυχος, τεταραχμένος, ὡς ὕπνος πυρετοῦ.

Ὅταν ἐξύπνησε τὴν αὐγὴν, ἦτο πολὺ ἄρρωστος. Εἶχε ζάλην τοῦ ἐπονοῦσαν χέρια καὶ πόδια πρὸς στιγμὴν ἐνόμισεν ὅτι θὰ τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ σηκωθῇ. Ἐν τούτοις μὲ μεγάλον κόπον κατάρθρωσε νὰ σταθῇ εἰς τὰ πόδια του.

Ἡ ἀγελάς εὐρίσκειτο ἀκόμη ἐκεῖ. Ὁ Λίλυβελ, ὁ ὁποῖος εἶχε σηκωθῇ ἐπίσης, ἔσπευσε νὰ τὴν ἀμέλξῃ. Τὸ θερμὸν καὶ παχὺ ἐκεῖνο γάλα ἀνεζωογόνησε τὰ δύο παιδιά. Ὁ Λίλυβελ — ὁ ὁποῖος δὲν ἐστερεῖτο πρακτικῶν πνεύματος, ὅταν ἐπρόκειτο περὶ τῶν συμφερόντων τῆς κοιλίας του, — ἔλαβε τὴν πρόνοιαν νὰ γεμίσει καὶ τὸ χάλκινον ἀγγεῖον, τὸ ὁποῖον εἶχε μαζί του, διὰ νὰ ἔχουν γάλα εἰς τὸ ταξίδιον.

Αἱ δυνάμεις τοῦ Φίλιππου ἐπανῆλθον. Εἰς τοῦτο συνέτεινεν ὁ ἥλιος τῆς πρωῒς καὶ τὸ καλὸν ἐκεῖνο πρόγευμα. Ἀλλὰ περὶ ἀρχίσῃ τὴν πορείαν ἠθέλησε νὰ περιπρηθῇ ὀλίγον καὶ τὰ ποντίκια.

Φαντασθῆτε τὴν λύπην του καὶ τὴν ἐκπληξίν του, ὅταν ἀνοίξας τὸ κλωβίον εἶδε τὴν δυστυχῆ Χιονοῦν κατακειμένην ψυχρὰν καὶ ἄνουν... Ἦτο τὸ ἀδυνάτωτερον, τὸ λεπτοφύεστερον ἀπὸ τὰ ποντίκια καὶ παρὰ τὸ ὄνομά της, δὲν ἡμπόρεσε νὰ ἐκβῇ ἡ καμένη ἡ Χιονοῦν εἰς τὸ ὑπερβολικὸν ψυχρὸς τῆς νυκτός.

Ἦτο τὸ πρῶτον δυστύχημα τὸ ὁποῖον συνέβαινε εἰς τὰ «παιδιά». Ὁ Φίλιππος δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ το πιστεῖται. Ἐβλεπε διὰ πολλὴν ὥραν μὲ δακρυσμένους ὀφθαλμούς τὸ ἄψυχον ἐκεῖνο σῶμα τὸ γυμνόν... Κατόπι τὸ ἐκρυψε κάτω ἀπὸ τὸ φόρεμά του, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ θερμότης τοῦ σώματός του ἡμποροῦσε νὰ ἀνεζωογονήσῃ τὴν νεκρὰν Χιονοῦν. Ματαίᾳ ἐλπίδι!...

Τέλος ἀφ' οὗ ἔλαβαν ὅλας τὰς δυνα-

τὰς προφυλάξεις διὰ νὰ μὴ συμβῇ παρόμοιον δυστύχημα καὶ εἰς τὰ ἄλλα ποντίκια, τὰ δύο παιδιά ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των καταλυπημένα.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΚΑΘΕ ΠΡΑΓΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΣΙΝ ΤΟΥ

Πολὺ διασκεδαστικὸν πρᾶγμα ἡ ζωγραφικὴ, ἀκόμη καὶ ὅταν δὲν ἤξεύρῃ κανεὶς καλὰ-καλὰ νὰ ζωγραφίσῃ!... Ὁ Στέφανος κάμνει κατ' ἐστρατιωτὰς μ' ἓνα πληθὺς γαλόνια ἑστὰ μανίκια καὶ μὲ κομδία μεγάλη εἰς τὸ στῆθος, ὡς ἀν παρὰσημα. Ἡ Ἀλεξάνδρα κάμνει κατ' ἐστρατιωτὰς μ' ἓνα σωρὸν παρὰθουρα, ποῦ τὸ ἓνα ἐγγίζει τὸ ἄλλο, καὶ μὲ πολλοὺς-πολλοὺς τροχούς, τὸν ἓναν ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον. Τὸ ἀδελφάκι των ποῦ εἶνε μόλις τεσσάρων ἐτῶν, θέλει νὰ ζωγραφίσῃ καὶ αὐτό, ἀλλὰ τοῦ φαίνεται πολὺ δύσκολον. Τότε ἡ μητέρα τοῦ ζωγραφίζει ἓνα σπίτι καὶ ἓνα δένδρον, τὸ δὲ ἀδελφάκι κάμνει μόνον τὸν καπνὸν που βγαίνει ἀπὸ τὴν καπνοδόχον καὶ τὰ μῆλα που εἶνε ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον, —τόσφ πολλὰ μῆλα, ποῦ δὲν μένει πλέον τόπος διὰ τὰ φύλλα.

Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διασκεδάζουν ὡραιότατα, ὅταν τὰ παιδιά μένουν εἰς τὸ σπίτι. Ὀλην τὴν ἡμέραν ἀκοῦς: «Μαμμά, δὸς μου ἓνα μολύβι! Μαμμά, δὸς μου ἓνα κομμάτι χαρτί».

Ἡ μητέρα ἠγόρασε μίαν δωδεκάδα μολυβδοκόνδυλα διαφόρων χρωμάτων, κόκκινα, γαλάζια, πράσινα, κίτρινα κτλ.

«Θὰ ἔχωμε γιὰ ὅλο τὸ χρόνον!» εἶπεν ὁ Στέφανος μὲ χαρὰν, βλέπων τὸ δέμα.

Ἀλλὰ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας δὲν ὑπῆρχε πλέον οὔτε ἓνα!

«Τί τα ἐκάματε; εἶπεν ἡ μητέρα. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ τελειώσουν δώδεκα μολύβια σὲ ὀκτὼ ἡμέρας; Ποῦ τα ἐβάλατε; Ἐλάτε νὰ ψάξωμεν μαζί!».

Ἀνοίγουν τὸ συρτάρι τοῦ τραπεζιοῦ ἔχει μέσα χαρτιά, εἰκόνες, ἀλλὰ μολύβια τίποτε! εἰς τὸ ἐρμάρι τίποτε! εἰς τὸ κομμὸ τίποτε! ἐπάνω εἰς τὴν ἐστὶν τίποτε! μολύβι ποθεν! Τέλος, μετὰ χιλίας ἐρεῦνας ἡ Ἀλεξάνδρα ἀνακαλύπτει ἓνα μέσα εἰς τὴν κούνιαν τῆς κούκλας τῆς καὶ ὕστερα καὶ ἄλλο χωμένον εἰς τὴν κλειδαρότρυπαν τοῦ κορμοῦ!

Ὁ Στέφανος πίπτει μὲ τὰ τέσσερα διὰ νὰ ἰδῇ κάτω ἀπὸ τὰ ἐπιπλα καὶ βλέπει ἓνα κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Θέλει νὰ χωθῇ διὰ νὰ τὸ πάρῃ! ἀλλὰ ἡ μητέρα τον κρατεῖ καὶ του δίδει τὴν σκούπαν νὰ τὸ βγάλῃ ἔξω, χωρὶς νὰ λερώσῃ τὰ φορέματά του.

«Ποῦ πῆγαν καὶ κρύφτηκαν!» λέγει ἡ Ἀλεξάνδρα.

ΕΡΓΑΣΙΑ

Ὁ ξυλουργὸς μὲ προσοχὴν τὰ ξύλα του ἰσώνει πλανίζει, κόβει, πελεκᾷ καὶ ἀδιάκοπα καρφώνει.

Ὁ γυφτός ἀπ' τὰ σίδερα καὶ ἀπ' τὰς φωτιὰς δὲν βγαίνει καὶ ἡ βαρεὶά του ὀλημερὶς ἀνεδοκατεβαίνει.

Ὁ κτίστης καὶ ὁ μαρμαρᾶς δουλεύουν τὰ λιθάρια καὶ ὁ ψαράς ἐστὶ θάλασσα γυρίζει ναῦν ψάδια.

Ὅλοι μὲ θέλωσι καὶ νοῦ ἀδιάκοπα δουλεύουν καὶ ἐς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς τρέχουν, μοχθοῦν, παλεύουν.

Καὶ τὰ παιδιά τὰ μικρὰ μόνον δουλεῖα τοὺς ἔχουν τὸ ἀγαπτὸν σχολεῖν, καὶ ἐκεῖ μὲ προθυμίαν τρέχουν.

Ι. Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΟΝ

Ὅταν ἡ Ἑλλὰς ἐκηρύχθη ἀνεξάρτητον Βασιλείαν καὶ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ἐξελέγη ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Βαυαρίας Ὁθων (7 Μαρτίου 1832) οἱ εὐφρεῖς Παρίσιοι ἔλεγον: «Διὰ νὰ ὑψάνῃ κανεὶς εὐτυχὲς μέλλον διὰ τοὺς Ἕλληνας, χρειάζεται βίμβακα, μέταξεν, νῆμα καὶ ἔ- (Pour tisser aux Grecs une heureuse destinée, il faut coton, soie, fil et laine).

Εἰς μάτην θὰ ἐπεχειρῇ νὰ ἐξηγήσῃ κανεὶς τὰ ἀκατάληπτα αὐτά, ἂν δὲν ἐλάβανεν ὅψιν τοῦ ὅτι ἀπετέλουν ἓν ὡραῖον λογοπαίγνιον. Οἱ Παρίσιοι ἔλεγον ἀπλοῦς λόγον, ὅτι διὰ νὰ εὐμενέσῃ ἡ Ἑλλὰς, πρέπει ὁ Ὁθων νὰ εἶνε Φιλέλληνας (qu' Othon soit Philhellène).

Ὅσοι γνωρίζουν, ἡ ὅσοι σπουδάζουν τὴν γαλλικὴν καὶ συλλέγουν λογοπαίγνια, ἀς σημειώσουν καὶ αὐτό, ὅτι μόνον εὐφρεῖς, ἀλλὰ καὶ ὡς συνδεόμενον μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος μας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατὴρ τῆς Νεράιδας τοῦ Γαλλοῦ πρὸς ἓνα κύριον:

— Διὰ νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ ζήτημα, πρέπει νὰ τὸ ἐξετάσῃ εὐρέως.

Καὶ ἡ Νεράιδα τοῦ Γαλλοῦ:

— Μπα! οἱ Ἑβραῖοι λοιπὸν ἐξετάζουν τὰ ζήτηματα!

Ὁ Διδάσκαλος. — Πῶς ὀνομάζεται λοιπὸν αὐτὴ ἡ νῆσος;

Ὁ Τοῦτος σιωπᾷ. Εἰς συμβαθῆς τοῦ ψυθιρῆς ὁπιοθεν:

— Αἴγινα!... Αἴγινα!... Αἴγινα!... Καὶ ὁ Τοῦτος στρεφόμενος ἀποτόμως:

— «Ε, καὶ τί ἔργον;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομερίδιον, συναλλαγματῶν, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιώσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν τὴν διευθύνσιν, συναποστέλλοντας τὴν παλαιάν των διευθύνσιν καὶ 50 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

ΑΔΑΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Παῖδιά μου, ἡ προθεσμία διὰ τὸν «Μικρὸν Διαγωνισμόν», ἔμμετρος *Χαιρετισμοὶ πρὸς τὸν Λεμῶνα*, λήγει τὴν 15 τοῦ προσεχοῦς Νοεμβρίου. Ἐως τότε ἐλπίζω νὰ δημοσιευθῶν καὶ ἀποτελέσματος τῆς Γ' Κυριακῆς, τὰ ὁποῖα ἐτοιμάζονται ἤδη. Τὸ φυλλάδιον ἐκεῖνο θὰ εἶνε ὀκτώπλουν καὶ θὰ περιέχῃ πλῆθος εἰκόνων.

Τὶ ἀστείον καὶ περιεργὸν ὄνειρον ποῦ εἶδεν ὁ φίλος μου *Ἀεὶδὸς τῶν Ὁρέων*! Μοῦ ἔφάνη — γράφει, — ὅτι ὁ Δὸρ *Κιχώτης*, ὁ *Κοραῖς*, ἡ *Εὐτυχὴς Θνητὴ* καὶ ἐγὼ ἐχορεύαμεν ἐπάνω... (εἰς τὸ σκηνίον;... ὄχι!) Ἐπάνω εἰς τὸ σκένναμα ἐνὸς βαγονίου τοῦ ὑπογείου σιδηροδρόμου! Ἀἴφνης ἡ ἀμαρτωλοῖα ἐφυγεν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπόγειον σήραγγα καὶ ἐγὼ... ἔπεσα ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου εἰς τὸ πάτωμα! Ἀλλὰ τὸ περιεργότερον εἶνε ὅτι ὁ *Ἀεὶδὸς τῶν Ὁρέων* θέλει νὰ γίνῃ νουνός, βαπτίσαν τὴν ἄσπρην ἐκείνην γάταν, τὴν φίλην τῆς Πίσσας: «Πριγκίπισσαν Λευκὴν». Ἔστω!

«Κατευχαριστήθη, ἀγαπητὴ μου, — μοῦ γράφει ἡ *Ποιμενικὴ Φλογέρα*, — ποῦ ἐδημοσίευσες τὴν Μικρὰν Στιχογραφίαν. Ἐμαθα πολλὰ πράγματα ἀναγόμενα εἰς τὴν ποίησιν, τὰ ὁποῖα πρὶν δὲν ἤξευρα. Εἶνε λίαν χρησιμωτάτην. Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν ἡ *Ποιμενικὴ Φλογέρα* μοῦ στέλλει ὡραῖοις στίχοις διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγανία, ὁ ὁποῖος τὴν εὐχαριστεῖ πολὺ. Κ' ἐγὼ τὴν εὐχαριστῶ διὰ τοὺς δύο συνδρομητάς ποῦ μοῦ ἔχει ἐτοιμήσας καὶ διὰ τὰς τὸσον τρυφεράς ἐκφράσεις. Φίλτατε Ι. Δουρῆντε, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἐδέχθη τὸ πρῶτον, δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ καὶ τὸ δεύτερον ψευδώνυμον. Πρέπει νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο, μὴ ἐπαναστατικὸν καὶ νὰ μελετήσῃ; καλὰ τὴν Μικρὰν Στιχογραφίαν.

Κ' ἐγὼ δὲν ἤξευρα τί ἀπέγινε τὸ τετράστιχόν σου, *Ἦμερ τῆς Ἐλευθερίας*. Ἀν ὅμως δὲν τοῖς εἶχες γράψῃ χωριστά, πιθανὸν νὰ ἔμεινε μεταξὺ τῶν ἐπιστολῶν καὶ νὰ ἐχάθῃ. Πῶς λυπούμαι! — Ἡ ἔμμετρος μετάφρασίς σου ἀρετὰ καλὴ.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ γενναῖον «ἐξοπαθῶμα» Ἀρσενίου μου *Πῆλιν*, τὸ ὁποῖον ἐλπίζω νὰ ἐξαπολυθῇ. «Χρειάζεται μετὰ προσοχῆς πολλὰς, διὰ νὰ μὴ ὑποπίπτωμεν εἰς μεγάλα λάθη», εἶπεν ἓνας συγγραφεὺς. Ἀλλ' ἀληθεύει καὶ τὸ ἐναντίον: Χρειάζεται μετὰ προσοχῆς, διὰ νὰ μὴ ὑποπίπτωμεν εἰς μικρὰ λάθη. Εἰς τὸ ἔξης λοιπὸν προσέχε, ἀγαπητέ μου.

Πολὺ με συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου, Ἀρχιμῆδη *Μαθηματικῆς*, καὶ ἤθελα νὰ εἶχα τόπον νὰ τὴν ἐδημοσίευσαι ὀδυκρῶν, διὰ νὰ φανῇ πόσον με ἀγαποῦν οἱ παλαιοὶ μου φίλοι καὶ μὲ πόσῃ λύπῃ με ἀφίνουν, ὅταν μεγαλώνουν. Νὰ εἴπῃς εἰς τὸν ἀδελφόν σου, ὁ ὁποῖος θὰ σε ἀντικαταστήσῃ, νὰ μοῦ γράψῃ ὁ ἴδιος, διὰ τὸν γνωρίσω καλλίτερα καὶ νὰ ἐκλέξῃ ἐν ἄλλῳ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἔχῃ σχέση μὲ τὴν πολιτικὴν, τῆς ὁποίας ἐμμεθὰ ὄλωσ μακράν. Οἱ σημειωθέντες τόμοι τοῦ Βραβείου ἐστάλησαν.

Συμβαίνει καμμίαν φορὰν, *Μιτῶταυρε*, μερι-

καὶ ἄσχετοι νὰ μου ἐπιστρέφουν τὸ φύλλον, χω-
ρίς νὰ σημειώνουν τὸ ὄνομά των· ἐγὼ δὲ τότε
πῶς νὰ ἡξεύρω ποῖον συνδρομητὴν πρέπει νὰ δια-
γράψω ; — Ἡ Κυριακὴ βραδύνη διότι ἀπαιτεῖ
πολὺν καιρὸν ἢ ἐξέλεγε τις τὸσον ἀπαντήσεων καὶ
ἡ κατασκευὴ τῶσων εἰκόνων.

Ὁραιοτάτην, θελκτικωτάτην, μαγευτικωτά-
την καὶ πολυπόθητον ὀνομάζει τὴν ἀλληλογραφίαν
μου ἡ ἐνθουσιώδης μου φίλη *Κορραλλιογενὴς*
Νῆσος. Καὶ διὰ νὰ ἰδῇτε πόσον με ἀγαπᾷ, φαν-
τασθῆτε ὅτι εἰς τὸ λεύκωμα μιᾶς φίλης τῆς, εἰς
τὴν ἐρώτησιν «Τί τὸ ἡδύτερον ;» ἔγραψεν «Ἡ
Διάπλασις τῶν Παιδῶν». «Ὡ, σ' εὐχαριστῶ, καλὴ
μου φίλη. Ὅταν ἔλθῃς πάλιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου,
ἐλπίζω νὰ ἰδῇς τὴν Πίσσαν καὶ τὸν Ἀναγνάν.

Ἀττικὴ Μέλισσα, αἱ ἐκφράσεις τῆς ἀγάπης
σου με μαγεύουν. Σὲ παρακαλῶ νὰ μου γράψῃς
συχνά. Περιμένε· μετ' ὀλίγον θὰ προκηρυχθῇ
νέος Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος καὶ
τότε βεβαίως θὰ λάβῃς μέρος.

Τὰ «μαγικά» δὲν σου ἐχρησίμευσαν εἰς τίποτε,
καλὴ μου *Μαρουσιώτισσα*. Σὲ βεβαίω ὅτι τὸ ὄ-
νομα τοῦ *Τικ-Τὰκ* δὲν εἶνε οὔτε Βορρέας οὔτε
Βόρξ. Μήπως σοὺ τὸ εἶπε τὸ Τραπεζάκι ; «Ε ;
Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν, θὰ εὕρῃς τοῦλάχιστον τὸ ὄ-
νομα τοῦ *Μυροδόλου Ροδῆς* ; — Βέβαια, καὶ τὰ
δύο ποιήματα νὰ μου στείλῃς.

Μὴ ἀμφιβάλλῃς, *Ἀστρουλάκι* τῆς Λέσβου,
ὅτι σὲ ἀγαπῶ πολὺ ὅσον καὶ τοὺς ἄλλους μου φί-
λους. Νὰ μου γράψῃς ὅπως ἡμπορεῖς καὶ ἔννοια
σου διὰ τὰ λάθη. Κ' ἐγὼ σὲ φιλῶ γλυκὰ-γλυκὰ.

«Προσφιλὴ τῆς» με ὀνομάζει ἡ *Δευκὴ Πετα-
λοῦδα*, καὶ μέσα εἰς τὸ II ἔχει περασμένο ἓνα
ἀγγελάκι καὶ ἀπεπάνω ἓνα περιστέρι μ' ἓνα
γράμμα ᾧς τὸ στόμα. Τί ὠραία ! — Ὁ Ὁρραβός, ὁ
ὁποῖος τόσον σοὺ ἀρέσει, θὰ ἐξακολουθήσῃ εἰς
ὅλον τὸν τόμον τοῦ 1896. ἀγαπητὴ μου.

Ἐραῖος ὁ διάλογός σου, *Δὲρ Κεῖρω*, μετὰ
τῆς δεσποινίδος ἐκείνης ποῦ ἔχει τὸν μεγαλαλόν
ἐξάδελφον. Ἀπῆντησες ὡς νὰ ἦσαν ὁ κ. Φαί-
δων ὁ ἴδιος. Εὐγε.

Κρίμα νὰ κτυπήσῃ τόσον γρήγορα ὁ κώδων,
Μορσίν, καὶ νὰ διακόψῃ τὴν ὠραίαν σου ἐπι-
στολήν. . . Ἄλλοτε λοιπὸν περισσότερα.

Πάρις ὁ υἱὸς τοῦ Πριάμου δὲν ἦτο ἐκ τῶν
ἡρώων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, *Χρυσάε* ; Συμ-
βαίνει ὁμῶς καμμίαν φορὴν εἰς τὰς Ἀκροστιχι-
δας νὰ χωρῇ ἐπίσης καὶ ἄλλη λέξις.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν σου, *Κωρσταν-
τίνε Ζάχε*. Νὰ μου γράψῃς συχνὰ ὅσον ἡμπο-
ρεῖς. Σ' εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ μελετωμένον
ἔσπεθῶμα, διὰ τὸ ὁποῖον σοὺ ἔστειλα τὰς ζη-
τηθείσας ἀγγελίας. Περιμένω τὸ ψευδώνυμον. —
Ὁ κ. Παπαδόπουλος ἔλαβε τὴν ευχαρίστησιν νὰ
γνωρίσῃ τὸν Ἐραστὴν τῆς Φύσεως καὶ τοῦ ἔ-
καμε λαμπρὰν ἐντύπωσιν ἢ σεμνόντης τοῦ ὕφους
τοῦ.

Στάδιον τῆς *Νικοπόλεως*, ἡ ἐξάδελφός σου
δὲν ἔχει αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ποὺ γράφεις, ἀλλὰ
μία ἄλλη φίλη μου. Ὡστε οἱ ἀσπασμοὶ σου
ἀναβάλλονται, ἕως οὗ μοῦ γράψῃς, ἂν θέλῃς νὰ
τοὺς διαβιβάσω εἰς τὸν ὀνόματός σου, διότι δὲν ἔχω
τὸ δικαίωμα νὰ σου εἰπῶ τὸ ψευδώνυμόν σου. Σοὺ
ἔστειλα τὸ Βιβλίον.

Εἰς κάθε ἐπιστολήν, *Γενναῖε Καλλικρατίδα*,
ἀπαντῶ τακτικά, τὴν πρώτην ἡμέραν ποὺ κά-
μνω Ἀλληλογραφίαν μετὰ τὴν λήψιν τῆς. Ὡστε
ἡ ἐπιστολή σου τῆς 7 Σεπτεμβρίου δὲν θὰ ἐ-
λήφθῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου μέχρι τῆς ἡμέρας ἡκα-
τῆς ἔγραψα τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ 37ου καὶ τοῦ
38ου φύλλον. Ἀλλὰ ἡμπορεῖς νὰ μου ἐξαγγρά-
ψῃς καὶ πρὶν λάβῃς ἀπάντησιν, ἀφ' οὗ μάλιστα
εἴμεθα τόσο μακριὰν.

Δεσπὶν τὸ ψευδώνυμον, *Ὁραία Πρίγκηπος*,
ἀλλὰ τώρα ποὺ ἔκαμες τὴν ἀρχὴν θέλω νὰ μου
γράψῃς τακτικά. Naί ;

Τὰ Παθήματα τοῦ Γιαννάκη Σωπάρου, *Σοφὴ*
Πεττακέ, εὐρίσκονται εἰς τὸν τόμον τοῦ 1894,
ὁ ὁποῖος τιμᾶται φρ. 7.

Χαριτωμένον τὸ στιχοῦργημά σου «Δι' ὄνε-
ροπλησίας τοῦ Ὁμήρου Ἀρχιναύαρχο Θεμιστο-
κλέους».

κλῆ, ἐγέλασα πολὺ. Οἱ στίχοι σου ὅμως, ἂν
καὶ ὄχι χωλοὶ, — διότι ὅλοι ἔχουν ἀπὸ δεκαπέντε
συλλαβὰς — στεροῦνται ρυθμοῦ. Διάβασε τὴν *Μι-
κρὰν Στιχοῦργικὴν*.

Ἐχε ὑπομονήν, *Λιονισμένη Τυμφορστέ*. Μετ'
ὀλίγον θὰ ἰδῇς καὶ τὸν Γ' Ρεμβασμὸν τοῦ Ἀνα-
γνάν καὶ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς περιφύμου καινοτο-
μίας μου. Σοὺ στέλλω τὸ θερμότερό μου φίλ διὰ
τὴν ἐορτήν σου.

Διατὶ νὰ εἶμαι θυμωμένη μαζί σου, *Μινώ-
ταυρε* ; Ὅχι, παιδί μου, σὲ ἀγαπῶ ὅπως πάν-
τοτε. Ἐν μικρὸν παράπονον μόνον σοὺ ἔχω, ὅτι
εἰς τὸ ἴδιον χαρτί γράφεις ἐπιστολὴν καὶ πνευ-
ματικὰς ἀσκήσεις καὶ μου δίδεις κόπον. Δὲν σὰς
εἶπα, ὅτι ἅμα τὸ κάθε τι εἶνε γραμμένον εἰς
ἐξχωριστὸν χαρτί, εὐκολύνεται ἡ ἐργασία μου ;

Καὶ ἔλεγα τόσον καιρὸν : τί νὰ γίνεται, μὰ
τί νὰ γίνεται ὁ ἀγαπητός μου. . . . *Βασιλεὺς τῶν*
Δαυδῶν ; (παρ' ὀλίγον νὰ σε ὀνομάσω μετὰ τὸ πα-
λαιὸν ψευδώνυμον). Ἐχάρην πολὺ ποῦ ἔλαβα
τέλος πάντων ἐπιστολήν σου καὶ ἐλπίζω τώρα
πάλιν νὰ μου γράψῃς συχνά. Τὰ φυλλάδια ἐστά-
λησαν.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι. — Ἡ Ποι-
μετικὴ *Φλογέρα* ἀσπάζεται τὴν *Μαργαρίταν*
καὶ τὴν *Γῆν* τῆς Ἑλλάδος ἐρωτᾷ δὲ τὴν *Νε-
ραία*ν τοῦ *Γαλῶ* πῶς πηγαίνει εἰς τὸ Ὄρειον.
Ὁ Ὑμνος τῆς Ἑλλάδος συγχάρει τὴν *Σαπφῶ*
Σκριαδάρειν διὰ τὸ βραβεῖόν της. — Ὁ Ἀνδρέας
Σουλιώτης ἀσπάζεται τὸν Ἐραστὴν τῆς *Φύ-
σεως*, τὸν Ἀρσενὸν Πήλιον ἀσπάζεται τὸν Ἀν-
δρεῖον *Σουλιώτην*, τὸ *Ἦσυχο* Ἀεράκι καὶ τὸν
Ἐραστὴν τῆς *Φύσεως*. — Ὁ Ἀρχιμῆδης ὁ
Μαθηματικὸς ἀντεπεύχεται εἰς τὸν Ἀνδρεῖον
Ἀργοναυτὴν τὸν πρῶτον βραβεῖον ἀποχωρῶν δὲ
ἀποχαιρετᾷ ὅλους τοὺς φίλους μου καὶ τὰς φί-
λας. — Ἡ *Ἀττικὴ Μέλισσα* ἀσπίζειται τὴν
Μαύρην *Θάλασσαν* (ἣς ζητεῖ τὸ ὄνομα ἢ τὴ
ἀρχαίαν) καὶ τὴν *Χρυσὴν Πεταλοῦδα* ἢ *Κο-
ρραλλιογενὴς Νῆσος* τὴν Ἀθηναῖδα ἢ *Μυρ-
σίνην* τὴν *Δάφνην* (ἣν συγχάρει διὰ τὸ βραβεῖον
καὶ διὰ τοὺς λαμπροὺς τῆς βαθμοὺς εἰς τὸ Συγ-
λεῖον, τὴν ἐκαίνει δὲ πολὺ) ὁ *Γενναῖος Καλ-
λικρατίδας* τὸν Ἀρχιναύαρχον *Θεμιστοκλέα*
καὶ τὸν *Φοῖβον* *Ἀπόλλωνα* ὁ Διόδοτος τὸν
Χαλασμόν Κόσμον καὶ τὴν *Φίλην* τῆς *Δια-
πλάσεως* (εἰς ζητεῖ τὸ ὄνομα) ἢ Ὁραία *Πρίγ-
κηπος* τὴν *Δέαν* (τὴν ὁποῖαν γνωρίζει) καὶ τὴν
πρῶτην Ἀττικὴν *Νύκτα*, (ἣν συγχάρει καὶ διὰ
τὸ νέον βραβεῖον). — Ὁ *Χιονισμένος Τυμφορ-
στέ* ἀσπάζεται τὴν *Χιονισμένην Ὀδησόν*,
τὴν ὁποῖαν δὲν ἡξεύρει ἂν τὴν ἐπισκέφθῃ τὸ χί-
ον, ἐν ᾧ αὐτὸν τὸν ἐπισκέφθη. — Ἡ Ἀδρα
τοῦ *Φαλῆρου* δὲν εἰμφορεῖ νὰ εἰπῇ εἰς τὴν *Μα-
γευμένην* Ἀσπίδα, τὴν ὁποῖαν ἀσπάζεται, οὐκ
ἐπὶ τῆς, οὐκ ἐπὶ τῆς, διὰ νὰ μὴ ἀναγ-
καθῇ νὰλλάξῃ ψευδώνυμον· ἀσπάζεται δὲ τὴν
Μέδουσαν, τὴν ὁποῖαν παρακαλεῖ, ἂν τὴν ἰδῇ,
νὰ μὴ τὴν μαρμαρώσῃ. — Ἡ Ἑλικωνιάς Παρ-
θένος πληροφορεῖ τὴν *Χρυσὴν Ἀμμουδιάν* ὅτι
ὀνομάζεται Ἑλένη Ἀραβαντινοῦ, ἐτῶν 15, καὶ
ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον. — Ἡ *Λευκὴ Πετα-
λοῦδα* δὲν ἡμπορεῖ νὰ εἰπῇ εἰς κανένα τὸν ὀνό-
ματός σου, ἀσπάζεται δὲ τὴν *Κεφαλληνιακὴν Ἀδραν*
καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι ἦτο καὶ αὐτὴ εἰς τὴν *Κε-
φαλληνίαν*.

Ἀπὸ *ἑνα γλυκὸν φιλάκι* στέλλει ἡ Διάπλα-
σις εἰς τοὺς φίλους τῆς *Χρυσῆς Διδῆρας*, *Γῆν*
τῆς Ἑλλάδος (καλὰ τῆς τὰ ἔψαλε τῆς φίλης
τῆς) Ἀδραν τοῦ *Φαλῆρου* (ἢ *Χαλασμοῦ* Κό-
σμον δὲν εἶνε υἱὸς τοῦ κ. Ἀνέστη Κωνσταντι-
νίδου, οὐτε πηγαίνει εἰς τὸ Λύκειον τοῦ κ. Μα-
κρή). *Δημ. Ν. Χατζίσκου*, *Κωστή*. Ἀρ. Πα-
παδόπουλον, *Θησέα Δ. Περιστάτην* καὶ τὴν
ἀδελφὴν τοῦ *Ἡθην*, *Διόδοτον*, (ἢ Πίσσα ἀντα-
σπάζεται τὴν γάταν τοῦ *Τέττην*). Ἀνδρεῖον
Σουλιώτην (διατὶ ποὺ γράφει τόσον ὀλίγα) ;
Γελαστό Παιδάκι, *Τριπετόλεμον*, *Στέφανον*
Κότινον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Ὀκ-
τωβρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι 26 Νοεμβρίου.

Β79. Συλλαβόγριφος.

Ἐὰν εἰς δύο συνδέσμους ἀντωνυμίας θέσῃς
ποτάμι τῆς Εὐρώπης εὐθὺς θάποτελέσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

Β80. Στοιχειδόγριφος.

Ἀν' αὐτὴν με δύο γράμματα νὰ ζώσης κατορθώσης,
θηρίον φοβερώτατον εὐθὺς θὰ φανέρωσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀστρουλάκι τῆς Λέσβου

Β81. Λεξιόγριφος.

Ἐὰν ἐκθλίψῃς πρόθεσιν, τὸ πρῶτον θάπαντῇς·
συγκριτικὸν ἐπίθετον εἶνε τὸ δευτερόν μου·
μπορεῖς δὲ μετὰ τὸ τρίτον μου τὸ σκότος νὰ φωτίσῃς
καὶ ἑκαυσμένους στρατηγὸς εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὴν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλατιότου

Β82. Ἀνέγγραφα δημῶδες.

Κολοκῦθι μ' ἔφτα τρύπες - κ' ὄνομα κάθε τρυπίσας
φαίνεται σὰν κολοκῦθι — μὰ δὲν εἶνε κολοκῦθι.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀναγνάν τοῦ Σπέρτου

Β83-Β84 Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ *Χείρων* δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Νέσος*.
2. Ὁ *τύφος* διὰ 10 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ *λύσσα*.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μαγμένου Βασιλέπουλου

Β85-Β88. Περιφράσεις.

Ποῖα τὰ διὰ τῶν κάτωθι περιφράσεων δηλού-
μενα κύρια ὀνόματα ;

1. Ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας
2. Ἡ θεία μάστιξ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Φιλέργου Χελιδόνος

3. Τὸ ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς
4. Ἡ κατοικία τῆς χιόνος.

Ἐστὴν ὑπὸ Ὁδρανίαν, Σ. Δισούλλα

Β89-Β93. Σύνθεσις λέξεων.

Δι' κάτωθι 15 συλλαβὰς νὰ συναρμολογηθῶσι
καταλλήλως ἀνὰ τρεῖς ὥστε νὰποτελέσωσι τὰ ὀ-
νόματα 5 πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

α, ρα, κο, νι, πε, και, ζου, σου, κε, τρα,
α, ψα, και, φω, λαμ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνδρεῖου Ηπειρώτου

Β94-Β98. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο πάντοτε τῶν αὐτῶν,
σχηματίζουσιν ἄλλας τότας λέξεις.

ἦττα, ἐγὼ, λύκος, ἀνιδ, ἄϊτος.

Ἐστὴν ὑπὸ Παναγιώτου Πετρίτου.

Β99. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸνομα πτηνῶν.

1, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 2, Πόλις τῆς Τουρ-
κίας. 3, Βασιλεὺς. 4, Ζῶον. 5, Κράτος. 6, Με-
γαλόνησος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σταδίου τῆς Νικηπόλεως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 14 Σεπτεμβρίου 1896

486. Ἦως (Η, ὥς). — 487. Ἴππος, πῶς. —
488. Ἄρης Ἀσπρ. — 489. Ὁ ἀραβόσιτος.

490. Σ Π Ι Ν Ο Σ 461. Α Α
κ ω π α ι ς Ρ Η Τ Ω Ρ
δ ε λ φ ο ῖ Τ Ι
π ᾶ Ν θ η ρ Ε Λ Λ Ι Α
κ Ο δ ρ ο ς Μ Δ
Σ Ε Ρ Β Ι Α Ι Α Σ Ο Ν
Σ Η

492-493. 1. Ὁρα, ὥρα, Ἡρας, ἦρος, ὁρος, κό-
ρος, κόννος, Κρόνος, Ἀρόνος. 2. Ἐσας, ἔλος, ὀ-
λος, οἶος, ἴος, ἴον, ἴων, Ἀῖων. — 494-

498. Γνωμονίς τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῶν γραμ-
μάτων κ, μ, σχηματίζονται αἱ λέξεις : Ἀκμή,
μακρὸς, κόμημα, κτήμα, μικτός. — 499. ΑΝΙΑ,
ΡΟΙΑ, ΑΝΝΑ. (1, Ἀσπρία. 2, ΝηΙΟΝ. 3, Ιο-
νΙΟΝ. 4, ἈσπΑνΙΔ). — 500. Ἡ παιδεία ἐν μὲν
ταῖς εὐτυχίαις κόσμος, ἐν δὲ ταῖς δυστυχίαις
καταφύγιον. — 501. Ἀδικο; μύνησις περικλείει
φθόνον.